

*Tưởng
Sẽ Quên
Anh...*

Tôn-Nữ Mai-Tâm

ĐOẠN 4 - HOA TIM VÕ...

*Tình cho em, anh ơi, em mong đợi
Trắng trong chung thủy như dòng pha lê...*

Chú Côn rửa sạch trái cây, gọt rồi sắp trên đĩa cẩn thận, đưa đến đặt trên chiếc bàn nhỏ gần giường Hoàng Mai.

Thấy Hoàng Mai nhắm mắt nằm bất động, chú cũng buồn theo, im lặng không dám hỏi lời nào.

Thở dài, lòng chùng xuống, anh như lâm vào ngõ cụt, không biết mình phải làm gì bây giờ để giúp vợ, con?

Có phải giờ này Uyên Nhi và bé đang ở Huế? Hay nơi nào rất xa mà anh không biết? Nàng và con sẽ sống như thế nào? Xưa nay vợ anh chưa bao giờ lo lắng cho cuộc sống!

Uyển Nhi yêu! Mong em đừng quá buồn và thất vọng như lời em viết trong thư... làm tim anh đau đớn. Đó chỉ là sự hiểu lầm em nghĩ về anh. Uyển Nhi! mình yêu nhau hơn bốn năm... hai năm làm vợ anh, em phải hiểu lòng anh đối với em như thế nào chứ! ... Tình yêu anh dành cho em mỗi ngày một lớn mạnh theo thời gian...

Giờ đây, Hoàng Mai cô đơn hơn bao giờ...nhớ đã bao lần nàng dịu dàng an ủi, nâng đỡ tinh thần anh những lúc anh đã như chim gãy cánh!

Làm sao để cứu vãn gia đình nhỏ anh yêu? Và lấy lại lòng tin của vợ dành cho mình? Sự giới hạn của cơ thể làm anh khổ tâm, những vết thương trên cơ thể, đã không cho anh thực hiện sự mong ước được gặp Uyên Nhi, để giải bày cho nàng hiểu lòng anh.

Nếu sự rạn nứt thật sự xảy ra như lời Uyên Nhi viết trong thư... thì việc anh cố gắng gây dựng để có một tương lai tốt đẹp cho vợ con, nay để làm gì? Cuộc sống trở nên vô nghĩa khi anh mất nàng, mất gia đình. Hoàng Mai nhắm mắt, nỗi buồn chiếm trọn tâm tư...

Nhưng, có khi nào gặp khó khăn mà anh bỏ cuộc? Anh luôn cố gắng xoay chuyển tình thế sao cho được tốt đẹp nhất. Sâu xa trong đáy tim, anh vẫn nuôi hy vọng, dù rất mong manh, và có thể chỉ là ảo tưởng...mong Uyên Nhi vẫn còn nhớ đến tình yêu chàng nàng dành cho nhau...

Nếu giấc mơ không thành sự thật...thì sao? Vì lần này không tùy thuộc vào sự cố gắng của anh...mà tùy thuộc vào lòng Uyên Nhi có còn yêu anh không?

Làm sao anh có thể giải thích cho Uyên Nhi hiểu, một khi hai người sống xa cách nhau?... anh muốn bỏ hết để đi tìm nàng, nhưng sức người không kham nổi. Anh quá yếu, bác sĩ luôn theo dõi sức khỏe anh, y tá phải thay băng, xức thuốc cho những vết thương mỗi ngày, ngay việc dễ nhất như thay áo cho mình, anh cũng chưa tự làm được.

Ước chi anh được tỉnh táo hơn khi Uyên Nhi bước vào phòng, để cảm nhận niềm đau trong ánh mắt của nàng. Em yêu! Sao em chỉ lặng yên nhìn anh? Cho anh xin lỗi... yêu em nhiều mà anh lại làm em đau khổ! Mong em quên đi sự thiếu sót của anh... Giờ này em và con đang ở đâu? Anh nhớ và lo cho em...

Thần thờ, Hoàng Mai lật qua trang sau, để đọc tiếp bức thư... cũng trên tờ giấy xanh, một bài thơ được nàng viết để riêng tặng anh...

... Anh yêu, em đặt dòng thơ riêng tặng người chồng đã để lòng mình *“cuốn theo chiều gió...”* và em *“...không còn nhớ anh nữa...”*

*Hoa Ty-gôn
Tim Vỡ...*

*Ngày xa anh em về thăm xứ Huế
Dưới giàn hoa màu đỏ thắm hình tim
Tình yêu mình còn nguyên vẹn thắm thiết
Hay tan tác như cành Ty-gôn tím...*

*Lòng nát tan nhìn nghiêng qua cánh cửa
Chiếc ly tình anh đem bán cho ai
Tạo vết nứt ly mong manh muốn vỡ
Người em yêu không quý mảnh tình riêng...*

*Tiếng cười rộn rã cùng những bàn tay
Thấm vào lòng tình em chợt lạt phai
Anh yêu hồi...làm sao anh biết được
Lòng giá lạnh vì tim nàng đã chết...*

*Hoa đã tàn chiếc ly tình cũng thế
Có khi nào ly bể lại lành không
Em lo lắm biết sẽ chẳng bao giờ
Mắt chợt ướt trong tim khô màu tím...*

*Cánh Ty gön ngày đó thắm lòng em
Nay tím thẫm tựa màu tim đã chết
Thâm tâm em cảnh đó khó lạt phai
Anh có biết... lòng em buồn xa vắng...*

*Em tiếc thương một mối tình thắm thiết
Nhuộm tình si lòng tràn ngập niềm vui
Khi yêu anh có bao giờ nghĩ đến
Sẽ có ngày chúng mình phải chia ly...*

*Nếu ngày xưa em ngủ trên đồi vắng
Lòng phơi phới dưới gió lạnh vi vu
Lá thông vàng úa cùng màu hoa trắng
Hồn theo chân anh đượm tình lưu luyến...*

*Sương mờ trắng xóa phủ dòng Hương giang
Cách biệt xa anh lòng buồn đơn chiếc
Em nhớ cảnh áo hồng tím bên anh
Vương móng dài cào xước mảnh tim đau...*

*Quên hết đi để lòng được yên nghỉ
Dang vòng tay ôm trọn tình thơ ngây
Hình ảnh anh nhạt nhòa hòa trong Bé
Phòng không lẽ bóng giắc ngủ đơn cô...*

*Đừng tìm em Ty-gôn buồn khắc khoải
Bên cánh cửa mắt rũ buồn khô lệ
Thời gian trôi em vẫn đứng nơi đây
Mơ một vòng tay cho người yêu dấu...*

Mùa Thu lá rụng lòng buồn hiu hắt

*Tình cho nhau thôi hết những mê say
Mảnh tim em anh đong đầy giá buốt
Tàn ngụi theo hai bóng hồng phát phối...*

*Trách anh yêu không quý mảnh tình riêng
Anh đánh đổi mua niềm vui chốc lát
Mắt nhạt nhòa quay lưng lòng hụt hẫng
Anh tìm vui mà làm chi anh nhỉ...*

*Nụ cười ánh mắt giờ còn đâu nữa
Vòng tay cho nhau đi vào quên lãng
Em mơ ước một tình yêu trọn vẹn
Như cành Mai trắng nhẹ tỏa hương thơm...*

Trong cô đơn em yêu anh nhiều lắm

*Nhớ lời thủ thỉ nhớ nhung âu yếm
Nay hết rồi ân tình theo gió cuốn
Để tim em rủ rượi héo tàn phai...
...Là mất em rồi...anh yêu có biết....*

Vợ anh-Uyển Nhi

Đưa bài thơ lên môi hôn, lòng người lính mũ nâu xốt xa thương vợ, tim se thắt với nỗi buồn choáng ngợp. Yêu Uyên Nhi với cả trái tim mình, mà anh lại mang đau buồn đến cho nàng...

...yêu em tha thiết mà anh lại vô tình làm khổ em...

Những vết thương trên cơ thể khiến anh như người vô dụng, hai bàn tay cứng ngắc trong lớp băng cuốn chặt, viên đạn xuyên qua gãy chân phải, một viên khác ngang qua bụng, bay thẳng ra và ngừng lại nằm yên trong khuỷu tay, nếu nó còn sức nổ tung, thì chắc Hoàng Mai đã không còn nguyên vẹn cánh tay! Chưa lần nào anh bị thương nặng như vậy, ngay cả lần đụng độ ở Ben hét. Miếng đạn B 40 cũng chỉ làm rách bàn tay trái của anh.

Trong phút chốc đời anh đổi thay. Cuộc sống anh như mất hướng. Có phải mình sẽ mất Uyên Nhi? Không thể được. Mất nàng, bỗng dưng anh như mất tất cả! Lòng anh tràn ngập nỗi buồn đau. Anh nhớ nàng tha thiết... những điều anh không bao giờ nghĩ đến, nay lại xảy đến cho gia đình anh!...anh không muốn tin đây là sự thật... Có đúng vậy không?

Em yêu! Có phải chính anh đã làm em đau buồn?

Xốt xa trong cô đơn... nhắm mắt...anh nhớ lại lần cuối gặp nhau... nàng, im lặng với ánh mắt nhìn anh thật buồn, trước khi quay lưng rời khỏi phòng. Ôi! Đôi mắt thăm thẳm xa vời vợ, nàng đứng trước mặt anh mà như chỉ thấy một khoảng trống vắng mênh mông, thật chơi vui lạc lõng! Đôi mắt ngây dại mở to mà vắng

bóng anh trong đó! Giờ nhớ lại anh cảm thấy buồn đau lẫn nuối tiếc, thương vợ vô cùng...*sao em không nói một lời nào!?*

Em yêu! Anh đã làm gì đến nỗi em phải buồn như vậy?

Cuộc đời không biết đâu mà lường. Hoàng Mai thờ dài... TĐ38 ở ngay thủ đô, được xem như an toàn nhất, ai cũng mơ ước được chuyển về. Nằm kế bên thành phố hoa lệ, nhìn bên ngoài rất lý tưởng, không thấy dấu vết chiến tranh đang diễn ra hằng ngày trên đất nước. Vậy mà anh lại bị lọt vào một cuộc phục kích quá bất ngờ.

Giờ này, những vết thương đau rất làm anh rất khó chịu, những cuộn băng cuốn chặt tay chân và người anh. Nhưng những lời Uyên Nhi viết trong thư, đã thật sự làm anh choáng váng trong buồn đau. Anh nằm yên, lòng tê tái, mặt nhợt nhạt, hơi thở như muốn đứt đoạn...

Anh biết Uyên Nhi yêu anh nhiều lắm. *Em có biết! Những điều em chứng kiến khiến em đau lòng chỉ là sự tình cờ. Em yêu, anh đã chờ đợi em từng giây phút.*

Hoàng Mai không nhớ, không hiểu rõ mình đã làm những gì quá đáng, khiến Uyên Nhi phải buồn và giận anh? *Em yêu! Anh đã làm điều gì sai? Đến nỗi em không thể tha thứ cho anh?*

Với trách nhiệm và bổn phận của một cấp chỉ huy, anh luôn rất bận rộn, nhưng lòng anh luôn yêu Uyên Nhi. Anh đau buồn khi biết Uyên Nhi nghĩ về anh như kẻ đổi thay! Anh hiểu tính của vợ anh. Nàng ít nói, dịu dàng, nhìn thật mong manh, nhưng khi quyết định điều gì thì nàng sẽ làm cho bằng được.

Uyển Nhi yêu! Giờ này nằm nơi đây, thật trống vắng cô đơn... mà lòng đau buồn nhớ em quay quắt...em bỏ về Huế thật hả em!

Quyết định của em, điều đó làm tan nát lòng anh... Giờ phút này anh ước mong được nhìn vào mắt em, để được nói lên lời xin lỗi với em...Anh đang tha thiết chờ mong em...anh yêu em...

Hơn bao giờ hết, Hoàng Mai biết lần này mối tình của nàng và anh đang bị đe dọa thật sự. Mình phải làm gì để cứu vãn gia đình nhỏ bé mà anh đã kiên trì vượt bao ngăn trở mới tạo dựng được? Có thật em giận anh và không còn cho anh có cơ hội?

Em yêu! Em đang ở đâu? Anh lo cho em và con...

Hoàng Mai cố quên những cơn đau trên cơ thể, anh cần sự tỉnh táo, để suy nghĩ tìm lối thoát, hầu giữ vững mối tình của nàng và anh. Thời gian trôi qua lạnh lùng vô cảm, như không biết đến thân xác rã rời, kiệt quệ, cùng sự mong ước của anh...

Giờ này xa em là một sự thật đau lòng mà anh đang phải chịu, như mũi tên xuyên qua tim...anh yêu em và nhớ em vô cùng...

Hoàng Mai nhắm mắt... nhớ lời an ủi dịu dàng của vợ những lúc anh gặp khó nguy.

Sự trống vắng bao trùm, tim anh nhói đau vì thương nhớ Uyển Nhi. Nghĩ về nỗi buồn mà vợ anh phải chịu trong những ngày qua, anh hồi hận vì quá vô tâm để nàng hiểu lầm, rồi giận anh, đến nỗi

liều bỏ tất cả tương lai của nàng, con và anh, Hoàng Mai xúc động khi nghĩ vợ và con anh đang sống trong cảnh thiếu anh chăm sóc. Rồi những ngày sắp đến cuộc sống Uyên Nhi sẽ như thế nào? Nàng và con sẽ sống trong sự thiếu thốn, hay sao?

Em yêu, em đã hiểu lắm về anh...cho anh xin lỗi em...

Anh nhớ em. Anh muốn nhìn em cười, và úp mặt lên mái tóc đen mềm, và lau những giọt lệ trên má em...anh nhớ em và con vô cùng.

Em! Không có điều gì có thể ngăn cản tình yêu anh dành cho em được...

Thấm thía với những đổi thay trong cuộc đời. Hoàng Mai thở dài, lòng se thắt... nhiều khi một chuyện đối với anh không ra gì -như chuyện vừa xảy ra- nhưng với Uyên Nhi lại là một vấn đề lớn, vì nàng không chấp nhận cuộc sống không như nàng suy nghĩ. Em yêu! Em có biết là anh đang tha thiết nhớ em thật nhiều không? Đôi mắt thăm thẳm buồn của em như xuyên qua tim anh, làm anh đau đớn...

Anh như con chim bị đạn, tim anh đang rỉ từng giọt máu đau thương, vì Uyên Nhi đã bồng con rời khỏi vòng tay anh, đi nơi nào thật xa...có thật anh sẽ mất gia đình nhỏ bé mà anh đã dồn hết sức lực cũng như tình yêu để nuôi dưỡng nó?

Những vết thương đang hành hạ Hoàng Mai từng giây phút, anh phải cần một thời gian tĩnh dưỡng lâu dài, để cơ thể anh từ từ hồi phục trở lại. Anh đang ở vào vị thế không thể tính toán gì được để cứu vãn gia đình mình.

Nhớ có lần dưới bầu trời mùa Thu, lá vàng rơi nhè nhẹ, dựa đầu trên vai anh, những sợi tóc đen dài vương lên cổ áo anh, nàng đã thì thầm bên tai anh:

Anh nghĩ đó chỉ là lời trò chuyện giữa hai người. Nó sẽ không bao giờ xảy ra, lòng anh có bao giờ đổi thay! Anh không thể nghĩ rằng hôm nay anh lại ở trong hoàn cảnh bất hạnh đó!

Hình ảnh nàng và bé đầy ắp tim mình...không biết phải làm sao để vượt ra khỏi trở ngại quá lớn này, anh phải đối diện với thực tế về những vết thương trên cơ thể ... Hoàng Mai cố bám víu vào niềm hy vọng le lói như tim đèn sắp tắt...Uyển Nhi yêu! Mong

em nhớ lại tình yêu thắm thiết của chúng mình... và không quên anh...

... Mong hình ảnh anh vẫn còn ở một góc nào đó trong tim em... anh phải đi tìm em, và nhất quyết gặp được em...

Nhưng, bằng cách nào thì anh chưa biết...

Cơ thể anh như tê liệt. Giữa những bình nước biển có pha thuốc, để giúp anh chống lại những cơn đau như xé nát da thịt, Hoàng Mai lịm dần vào cơn mê với những giấc mơ choáng ngợp đầy sự buồn đau ngập tim anh...

Ôm bé vào lòng, bên ngoài cửa sổ, hoa phượng nở tràn cành, những chùm hoa màu đỏ như màu máu trong giấc mơ, Uyên Nhi thôn thức... những ngày qua chắc anh đau lắm với những vết thương trên khắp cơ thể...

Nàng chưa thực sự được nhìn, cũng như không được ở bên anh để lo cho người chồng mà nàng đã rất yêu, trong khi vết đạn bắn xuyên khắp cơ thể đau thương của chàng.

Giờ này hẳn có rất nhiều bóng hồng quanh quẩn bên anh, để chăm sóc cho anh. Em đoán anh đang vui lắm và không nhớ đến vợ và con anh? Anh ơi! Em mong anh tìm được niềm tự hào hãnh diện, để làm dịu bớt sự đau đớn... hy vọng với thời gian anh sẽ hồi phục, trở lại bình thường. Thương anh... mong anh có được niềm vui... để an ủi anh trong lúc đau buồn này...

...Nhưng với em...

Anh đã không quý tình yêu của em dành cho anh. Anh có thể chiến thắng và làm tim em vỡ vụn tan tành... Nhưng thay vào đó... chắc chắn anh sẽ mất đi người vợ... đã yêu anh nhất trong cuộc đời của mình...

Lòng tê tái, tình yêu dành cho anh đã là hơi thở, lẽ sống của nàng, bỗng nhiên vì ai mà thành sương khói! Giờ này nàng như vẫn chưa tin những điều xảy ra là sự thật. Lòng nàng như bị dằn xé giữa nỗi thất vọng, buồn giận, và tình yêu tha thiết dành cho anh, cùng nỗi đau ray rứt trong lòng...sao nàng không ở lại chăm sóc anh?!...

*...Anh ơi! Thà em
Không nhìn thấy...
Thì tim em đã
không đau...*

*...Giá như em không
yêu anh bằng một
tình yêu trọn vẹn...
Thì em đã không
phải khóc thâm trong tim....*

Uyên Nhi không thể tự lừa mình... hình ảnh anh hòa trộn trong sự nhớ nhung...niềm đau mất anh đã như mũi tên xuyên qua tim, găm nhăm tâm hồn đang thiết tha nhớ anh... Anh có biết là em yêu anh nhiều lắm không?

*Mình sẽ cô đơn biết mấy khi chiều buông xuống
...mà không thấy bóng dáng anh!
Làm sao mình có thể quên được
...hình ảnh người chồng yêu?*

Có phải mình quá mù quáng khi yêu anh! Một tình yêu sâu đậm, ngọt như giọt mật rừng sâu, nhiều đam mê...Vậy mà nay nàng đang nếm mùi đau khổ của sự đổ vỡ. Nỗi buồn như nhận chìm hồn nàng xuống vực sâu của sự trống vắng, cô đơn, đầy ắp nhớ thương.

Những câu hỏi vang lên trong đầu nàng:

Có thật mình sẽ xa người chồng yêu vĩnh viễn?

Nước mắt nhạt nhòa, Uyên Nhi thấm thía với nỗi nhớ nhung trong lòng:

Nỗi đau buồn nhất

Không phải là biết ai đó quên mình

Mà là ...

Phải xa một người...

Mà lòng mình vẫn còn yêu tha thiết...

Có phải “ai đó” đã dành chỗ đứng của nàng trong tim anh? Nàng đã chứng kiến những điều xảy ra trước mắt mà nàng không bao giờ nghĩ đến...đã làm tim nàng vỡ vụn tan tành.

Rời xa Hoàng Mai lần này, sẽ ảnh hưởng sâu xa đến cuộc sống của nàng và con...nhất là bé, sẽ thiếu mất tình cha...Uyên Nhi bồi hồi, xúc động thương con ...

Nhưng...áo hồng và áo tím đã như bức tường ngăn cản, làm tim Uyên Nhi đau đốn, không thể bước đến gần anh được. Ước chi mình không chứng kiến những điều đã in sâu vào lòng...làm sao nàng có thể quên đi hình ảnh áo tím áo hồng?

Anh ơi, lúc anh bị thương, cận kề sự chết mà anh còn như vậy, thì lúc khoẻ mạnh, anh sống như thế nào nơi chốn phồn hoa đô thị, được mệnh danh là Hòn Ngọc Viễn Đông? Là nơi đầy những quyến rũ vây quanh một người lính trẻ như anh!...

Càng suy nghĩ về những chuyện qua, Uyên Nhi càng hụt hẫng chơi vơi, không muốn một lần nữa gặp lại anh... Nhưng trong thẳm sâu của trái tim đang rỉ máu, nàng biết mình còn rất yêu anh... trong nước mắt nàng hiểu rằng...

Nàng đã yêu anh sâu đậm, nồng nàn. Yêu như lần cuối được yêu... làm sao có thể quên Hoàng Mai được?

Những suy nghĩ đầy mâu thuẫn trong đầu nàng...Mình phải làm sao đây?

Anh ơi! Em trân quý và nhớ những phút giây được gần bên anh...dù giờ đây em bắt buộc phải xa anh. Chắc anh đang vui lắm bên ai đó...Anh! hãy xem như không còn em trên cõi đời này nữa.

Có phải mình chưa hiểu đủ về anh khi làm vợ anh? Ôi! Một người chồng quá vô tình...

Giờ đây, khi nghĩ đến tiếng cười cùng những bàn tay ai đó chăm sóc anh... nỗi buồn chiếm ngự tấm lòng tê tái, làm mờ nhạt tình yêu dành cho chàng trong tim Uyên Nhi... Anh ơi! Anh đã im lặng chấp nhận... thì... rõ ràng anh đang rất hài lòng.

Anh, anh vui bên ai? ...mà không quý tình yêu của vợ dành cho...
“thì thôi... em đòi lại...”

Đôi lúc Uyên Nhi có cảm tưởng mình đang ở trong hoàn cảnh tuyệt vọng, cánh cửa dần khép lại, nàng tự an ủi:

...cứ chờ đi, mọi nỗi buồn, nhớ nhung, theo thời gian rồi sẽ đi vào quên lãng.

Cuộc đời nàng sắp rẽ sang lối khác, với nhiều thử thách đang chờ đợi. Nhất định nàng phải cố gắng hết sức để vượt qua và quên bớt niềm đau... để có nghị lực lo cho Bé.

Suy nghĩ mãi mà Uyên Nhi chưa biết phải giải thích sao để mắng khỏi thắc mắc về thái độ của mình. Chi chứ chuyện hạnh phúc gia đình con cái thì mắng rất nhạy cảm, và hay lo lắng.

Mãng thường rất chú tâm, để ý...Bà đã ngạc nhiên khi thấy nàng trở về Huế một mình quá sớm, trong lúc anh còn dưỡng bệnh ở bệnh viện Cộng Hòa. Hôm qua mắng đã nghiêm trang nhắc khéo về bổn phận làm vợ của nàng:

- *Chồng con sao rồi?*

Mãng nghe điện tín nói bị thương nặng lắm? Chồng đang nằm ở bệnh viện, mà con bỏ về Huế với mắng là không đúng chút nào.

Mãng muốn con trở vào Sài Gòn lo cho chồng ngay, đừng để mọi người cười mắng có đứa con hư như vậy, một đứa con không biết lo cho chồng khi đau ốm...Mãng hy sinh cho các con để làm gì?.

Mãng rất buồn lòng về con. Mãng không chịu được tiếng thị phi của thiên hạ, Con hãy vào lo cho chồng ngay, trong khi chồng đang rất cần sự chăm sóc của con...

Với nét mặt trầm ngâm, thở dài, mắng dạy tiếp:

- *Con phải nhớ. Có chồng thì phải lo cho chồng, Đừng quen tánh đờn được nuông chiều như lúc còn ở với mǎng. Con phải biết tình nghĩa vợ chồng rất quý khi thất thế. Người chồng rất cần được vợ an ủi, nâng đỡ lúc sa cơ, những lúc ốm đau phải chăm sóc cho chồng thật trọn vẹn.*

Chồng ở đâu vợ phải ở đó. Từ rày về sau, con không nên về Huế một mình nữa, mà phải ở bên chồng. Đừng để người ta cười mǎng không biết dạy con. Công dung ngôn hạnh con để đâu hết rồi.

Uyển Nhi thương mǎng, không muốn bà phải suy nghĩ và lo cho mình. Ba chết lúc mǎng mới 32 tuổi. Ôi! So với sự cô đơn của mǎng thì nỗi buồn của Uyển Nhi đâu thấm gì!...

Nàng dự định sẽ đưa con đi Đà Lạt, lên ở tạm nhà Ái Hiếu, cô cháu xinh đẹp, hiền lành mà Uyển Nhi rất mến, để trốn anh. Đồng thời nàng muốn giữ kín nỗi niềm riêng tư, không muốn kể ra những điều dài dòng mình đã chứng kiến, sợ mǎng buồn và thất vọng về anh. Nàng muốn mǎng nuôi hình ảnh đẹp về anh mãi.

Hơn nữa nàng cũng tự ái, sợ mǎng và những người khác biết sẽ cười, vì...*hồi xưa mǎng đâu muốn gả!*...mà chính Uyển Nhi đã nhất quyết chọn anh, đi theo tiếng gọi của tình yêu. Nàng đã biện hộ cho mối tình của hai người, đặt hết lòng tin vào anh, mà giờ chỉ mới hai năm...

Không dám cãi lời mǎng, cũng không thể giải bày cho mǎng hiểu, nàng chỉ im lặng lo cho con. Mĩm cười, dịu dàng nói với mǎng:

“ Dạ! Măng ơi...mọi chuyện đều ổn cả”, dễ hơn là phải giải thích...Cách duy nhất là phải đi thật xa, càng sớm càng tốt, phải nói dối cách nào đó để măng không biết nàng đang giận anh.

Dù đã nhất quyết trong lòng, nàng vẫn hồi hộp, lo mình khó có thể vượt qua những điều xảy ra trong thời gian sắp đến.

Ôi! Nàng, sẽ tìm đến ai những lúc cô đơn, khi bóng tối phủ vây! Và trong đáy lòng, giận anh, nhưng Uyên Nhi biết lòng mình còn yêu Hoàng Mai (nhiều lắm!). Bỗng dưng, mất anh, cuộc sống đầy những gian nan, và vô nghĩa quá!

Xa anh...giữa khoảng trống của căn nhà thiếu vắng hình bóng anh, nhất định nàng sẽ nhớ Hoàng Mai quay quắt... với những đêm suy nghĩ không có người để sẻ chia, những khi bị tổn thương mà không có bờ vai để tựa vào...

Nhưng...

*Anh yêu ơi, em muốn tình trọn vẹn
Trắng trong chung thủy không gợn mây mờ...*

Nước mắt nhạt nhòa...Ôi! những tiếng cười rộn rã của hai cô gái bên anh đã in sâu vào lòng. Sao họ lại vô cảm, cười vui mừng rỡ, khi anh đang quá đau không thở được? Tim nàng thất lại, và không thể quên...nên chưa dễ tha thứ...

Anh ơi! Một tình yêu tưởng rằng sẽ lớn mạnh theo thời gian, trong thoáng chốc, vì ai mà phôi pha!

Anh! Anh có nhớ hai năm dài chia ly với anh, em đã đau khổ, nhớ anh như thế nào? Mà nay anh lại đặt em vào thế phải xa anh! Với em, tình yêu phải trọn vẹn, thủy chung, em không cần mảnh tình chung...

Có phải chàng đã từng thì thầm bên tai nàng những lời yêu thương đã thấm vào tim: *“anh và em sinh ra là để sống bên nhau, không ai có thể chia cách chúng mình được...”*

Giờ đây thì sao? Hờ anh yêu! Anh đã để những ai bước vào cuộc sống anh! *Thì thôi...em trả lại anh tất cả những gì anh đã thì thầm, hứa hẹn bên tai em...*

(Còn tiếp...)